

Diasporic
Literature
2011

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ-ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΟΥ

10 JANUARY, 2012 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

Ο κόκκινος σκούφος κι ο λύκος

Ήρθε στην αυλή μου η Κοκκινουσκούφίτσα ψάχνοντας το δρόμο για το παρελθόν, ανάμεσα σε μονοπάτια επικίνδυνα, ακολουθώντας τα «Ανθρώπινα» ίχνη και ντυμένη με το κόκκινο παλτό της παιδικότητας. Ήρθε κρατώντας πρόσφορο ζωής κι ελπίδας για ξεχασμένους ταξιδευτές. Continue reading →

Κωλοφωτιές* (πυγολαμπίδες)

Ομορφώναμε τις λέξεις και τις πράξεις και τις σκέψεις και αντί “κωλοφωτιά” λέμε η «πυγολαμπίδα»! Ίδιες λέξεις γενικά που μας ρίχνουν στην παγίδα. Πεταχτές με αρχαία χάρη και ποιητικό καμάρι. Continue reading →

Σ’ ένα μικρούλη τόμο!

« Ευήκοα ώτα » αναζητώντας πήρα τις σκέψεις μου στον ώμο. Ωκύπους κι αγλαός μα κατηφής, στο χέρι τα κλειδιά της φυλακής, ειρήνη και αγάπη ακολουθώντας μες στους τρελούς για να βρω δρόμο! Continue reading →

στα μαρμαρένια αλώνια (στοχασμοί)

Ευαγγελία – Αγγελική Πεχλιβανίδου Μας χρησιμοποιούν και νιώθουμε ασημαντοί Γινόμαστε μικροί και αδύναμοι όταν μας περιπαίζουν Συρρικνώνουν το εγώ μας και μας πετούν απ’ το εμείς για να κερδίσουν Ανυψώνουν τη ματαιοδοξία μας και μας κάνουν μέτοχους στην αποποίηση του καλού για να μας γκρεμίσουν Αφαιμάσσουν την ποιότητά μας και «μιξάρουν» την παράδοσή μας με «ροκ αμανέ and ρολ ... Continue reading →

8 Χαϊκού για τη δύστυχη Πατρίδα μας

Αρκούδες πολλές Στην «αυλή των θαυμάτων» Ξέφραγη αυλή.
Αρκούδες πολλές Στην «αυλή των θαυμάτων» Ξέφραγη αυλή.
Continue reading →

Κάλεσμα λευτεριάς – Call for freedom

-Έλα μαζί μας εδώ στο κάτασπρο βουνό Ψάξε και βρες τις φωλιές μας μέσα στα δέντρα. Τα χνάρια μας δε σβήστηκαν πάνω στο χιόνι το απλωμένο στην άγρια φύση που τα σεβάστηκε.
Continue reading →

Η ναυμαχία της Σαλαμίνας (φόρος τιμής για την επέτειο)

Ευαγγελία – Αγγελική Πεχλιβανίδου Άλλοι περήφανοι σαν αετοί κινούνε για τις ψηλές, μεγάλες κορυφές τιμώντας της ζωής τους την πορεία Μα οι Πέρσες σαν αρπακτικοί γύπες ποθούνε -μικροί και βδελυροί κατακτητές-, ν’ απλώσουνε παντού κυριαρχία..... Στόχος η Ελλάδα πούν’ της ομορφάδας λίκνο, -πού ‘χε Θεούς σμιλέψει στις ψυχές, πού ‘χε ιδεώδη χτίσει με το χρόνο, που εχάλκευσε λιογέννητο, ωραίο κύκνο ... Continue reading →

Νερόκρινα

Του ήλιου τα τόξα μάτωσαν της λίμνης την καρδιά. Κάποτε τα βλεπα ν’ αυθίζουν τα νερόκρινα ρουφώντας λαίμαργα ζωή από τη λίμνη. Κάποτε πίστευα ότι θ’ αυθίζανε για μένα. Νόμιζα πως δροσιά θ’ αντάλλαζαν στις αγκαλιές. Η Άνοιξη! Αφροδίτη με τα τόξα της Άρτεμης Continue reading →

Συντρίμια

Καπνός και αλλοφροσύνη Χίλιοι οι παλμοί Στην πράσινη την τσόχα Καμιά αιδημοσύνη Πάθος και μπόχα Και ξεπεσμοί.
Continue reading →

Πάνε οι στιγμές

Δεν είναι πως είσαι μακριά Κι αναζητώ Δρόμο για τη ζωή σου.
Δεν είναι πως η μοναξιά Κάνει χορό Με εμέ και την ψυχή σου.
Continue reading →

Έποικοι

Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου (Από το βιβλίο της συγγραφέα "Από την ψυχή μου στην Κύπρο") Πατούν στη δική μας ιστορία Ειρωνικά. Δε νιώθουν γαλήνη ειρηνική Στ' αντίκρισμα των εκκλησιών. Το παρελθόν δεν ποτίζει τις φλέβες τους Και τις ψυχές τους. Δε ριγούν και δε λυγούν Στους τάφους των γονιών μας. Αδιάφοροι στους τοίχους που κιτρίνισαν Και στις αυλές που δε ... Continue reading →

Ο έρωτάς μου η θάλασσα, η φύση και εγώ

Ο έρωτάς μου η θάλασσα και εγώ Ο έρωτάς μου τα κύματα και εγώ Ο έρωτάς μου οι βροντές και αστραπές και εγώ Ο έρωτάς μου η βροχή, το χαλάζι, το χιόνι, το θρόισμα των φύλλων, Continue reading →

Στον Πατέρα μου Ηλία Πεχλιβανίδη και Δάσκαλό μου

Με την ευκαιρία της Ημέρας του Πατέρα (19 Ιουνίου) Στον Πατέρα μου Ηλία Πεχλιβανίδη και Δάσκαλό μου (από του δασκάλους που δεν υπάρχουν πλέον -28 Νοεμβρίου 1973) Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου Φύτεψες, Δάσκαλέ μου, λουλούδια καρπερά στον κήπο της ζωής σου, γκρέμισες τους φράχτες και άφησες τα παιδιά να χορτάσουν αρώματα και ζωή. Οι ανθώνες γέμουν ακόμα στα κορφοβούνια των ... Continue reading →

Φωτεινό παράδειγμα του Καποδίστρια

Λόγω της επικαιρότητας αναφέρω τα παρακάτω λόγια του Καποδίστρια «Ελπίζω ότι όσοι εξ υμών συμμετάσχουν εις την Κυβέρνησιν θέλουν γνωρίσει μεθ' εμού ότι εις τας παρούσας περιπτώσεις, όσοι ευρίσκονται εις δημόσια υπουργήματα δεν είναι δυνατόν να λαμβάνουν μισθούς αναλόγως με τον βαθμό του υψηλού υπουργήματός των και με τας εκδουλεύσεις των, αλλ' ότι οι μισθοί ούτοι πρέπει να αναλογούν ακριβώς ... Continue reading →

Χρειαζόμαστε «ευήκοα ώτα»

Χρειάζεται αίμα - έδωσε αίμα - θα χρειαστεί αίμα..... Ίσως ακούσαμε αρκετές φορές παρόμοιες εκφράσεις. Αναρωτηθήκαμε όμως το βάθος, την αξία, την προσφορά, την αγάπη, την ανάγκη που κρύβονται σ' αυτές; Ίσως όχι, γιατί δεν μας αφορούσε. Ίσως ναι, γιατί αναφερόταν σε κάποιον γνωστό μας. Ίσως με κάποια αγωνία, γιατί ήταν θέμα ζωής ή θανάτου για κάποιον δικό μας άνθρωπο. Continue reading →

Θύτες της Γης και Θύματα

Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου Την πρωτοπλάσμητη ομορφιά σου τη σκοτώσαμε Που γέμιζε ζωή τα σωθικά μας Όπου πατούμε, ό,τι αγγίζουμε αλλοιώσαμε Σβήσαμε μονοκόντυλα την αρχοντιά μας. Διαλύσαμε, θερίσαμε, τρυγίσαμε Δημιουργώντας, προσδεύοντας, έτσι θαρρούμε Χιλιάδων χρόνων τα θεμέλια γκρεμίσαμε Και λίγο λίγο όπως πάμε θα χαθούμε. Είμαστε Κύριοι, θεωρούμε και φουσκώνουμε Την υποτάξαμε τη γη σε βασιλιάδες Ψευτοπαλλήκαρα καταστροφής, καταναλώνουμε Τη ... Continue reading →

“Με αίσθημα ευθύνης”

Ο ευτελισμός του ανθρώπου, Το δίκαιο του ισχυρού, Κρίση ανθρωπισμού και πολιτισμού, Σύγχρονες μορφές δουλείας, Ο υποβιβασμός του ανθρώπου, Φθορά και διαφθορά του ανθρώπου, Η απαξίωση του διαλόγου,... και άλλα που αφορούν γενικότερα την κοινωνία μας ή τον κόσμο Continue reading →

Χώμα μου, παρηγοριά μου

Επάνω στην καρδιά μου έβαλα λίγο χώμα Τυλιγμένο σφιχτά σ' ένα μαντήλι. Δίπλα στη σημαία, ακουμπιστά στην εικόνα, Μαζί με τις φωτογραφίες των αγαπημένων Που έμειναν πίσω. Continue reading →

Αν έβλεπα τα χείλη σου

Αν το φεγγάρι αντίκρυζε τα μάτια σου θα κρύβονταν πίσω απ' τα σύννεφα γρήγορα, από ζήλεια, προτού να δει τη θλίψη που τα λιώνει. Continue reading →

Άφωνο χρώμα

Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου Δεν ξέρω αν θέλω να τραγουδήσω. Μπορεί, μα φοβάμαι. Τα τραγούδια είναι η ζωή μου σε νότες. Κάθε νότα μια ανάσα μου. Γιατί να 'ναι τόσο αδύναμη η φωνή μου να μη μπορεί να με ακούσει η ζωή; Κάποιος έβαλε ένα καβαλέτο μπροστά μου. Τώρα δε μπορώ να χρωματίσω το σκίτσο σας. Τώρα είναι σκοτάδι Κι ... Continue reading →